

Технології VR стали перспективними у професійному навчанні, оскільки дозволяють зануритися у віртуальне середовище предмету, що вивчається та застосувати теоретичні знання на практиці. Вони дають змогу викладачам, залежно від предмету, віртуально переносити студентів до різноманітних місць, у незвичайні середовища, які можуть викликати новий інтерес до навчання, забезпечують досвід дослідження та обговорення тем на заняттях, і загалом покращують студентську роботу.

Отже, застосування технологій віртуальної реальності у навчанні для професійних цілей відкриває безмежні можливості занурення у предметну сферу, створення умов для інтерактивного навчання, допомагає студентам краще зрозуміти суть предмета, самостійно відтворювати процеси й, у такий спосіб, набувати необхідних професійних компетентностей.

Список використаних джерел:

1. Hu-Au, Elliot. (2017). Virtual reality and its educational possibilities. Retrieved December 2018, from <http://virtualrealityforeducation.com/virtual-reality-educational-possibilities/>.
2. Mixed Reality. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://en.wikipedia.org/wiki/Mixed_reality.
3. Rubin P. A Conversation with Jaron Lanier, VR Juggernaut // Culture (11.21.17). Retrieved December 2018, from: <https://www.wired.com/story/jaron-lanier-vr-interview/>.
4. Бойчук У. Про віртуальні технології у навчанні, які вже застосовуються в Україні. «Освіта Нова». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvitanova.com.ua/posts/563-pro-virtualni-tekhnologii-u-navchanni-i-aki-vzhe-zastosovuiutsia-v-ukraini>. (дата звернення: 07.11.2018).

Пінчук Л.А.

студентка,

*Східноєвропейський національний університет
імені Лесі Українки*

ЕЛЕКТРОННИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК ЯК ЕЛЕМЕНТ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Перспективною тенденцією в розвитку освіти є застосування комп'ютерних навчальних систем. Нині актуальним питанням є використання електронних посібників (ЕП) у навчально-виховному процесі.

Сучасні мультимедійні комп'ютерні програми та телекомунікаційні технології відкривають широкий доступ до нетрадиційних джерел інформації – електронних гіпертекстових підручників, загальноосвітніх та освітніх сайтів, систем дистанційного навчання, що дозволяє підвищити не тільки інтерес до навчання, але й успішність.

Електронний навчальний посібник – це програмно-методичний комплекс, який забезпечує можливість самостійно засвоїти навчальний курс або його розділ. Він поєднує в собі властивості звичайного підручника, довідника та лабораторного практикуму [1].

Вчені наголошують, що електронні видання, які використовуються в навчальному процесі, дають змогу:

- індивідуалізувати та диференціювати процес навчання;

- здійснювати контроль з діагностикою помилок;
- зворотній зв'язок;
- самоконтроль і самокорекцію навчальної діяльності;
- візуалізувати навчальну інформацію;
- моделювати та імітувати досліджувані процеси чи явища;
- проводити лабораторні роботи в умовах імітації на комп'ютері реального досвіду або експерименту;
- формувати вміння приймати оптимальне рішення в різних ситуаціях;
- розвивати певний вид мислення (наприклад, наочно-образний, теоретичний);
- посилити мотивацію навчання (наприклад, за рахунок образотворчих засобів або ігрових ситуацій);
- формувати культуру пізнавальної діяльності та ін. [2].

Електронний навчальний посібник при грамотному використанні може стати потужним інструментом у вивченні будь-якого предмету.

Особливо його цінність полягає в тому, що, маючи певну базову структуру, він може бути побудований та ускладнений, в залежності від потреб як викладачів (авторів) так і користувачів (студентів). Тобто, враховуючи потреби студентів можна змінити структуру посібника, додати текстову частину, графіку (схеми, таблиці та рисунки), анімацію, відеозаписи.

Оптимальною вважається структура ЕП, яка поєднує такі компоненти:

- анотацію;
- програму курсу;
- тематичний план;
- навчальний посібник для студентів з відповідними наочними матеріалами (у формі інтерактивної комп'ютерної програми, Інтернет-ресурсу);
- завдання для самостійної роботи;
- засоби для самоконтролю;
- додаткові наочні матеріали;
- допоміжну та довідкову літературу;
- перелік Інтернет-ресурсів;
- методичні рекомендації для користувачів щодо використання електронного навчального посібника.

Представлена структура ЕП поєднує властивості звичайного підручника, довідника, задачника та лабораторного практикуму. Це сприяє підвищенню рівня і якості знань студентів, оскільки розпочата на занятті робота може бути ефективно продовжена в позаурочний час [3].

Також ЕП полегшує розуміння навчального матеріалу за рахунок інших, ніж у друкованій навчальній літературі, способів подачі матеріалу: індуктивний підхід, вплив на слухову і емоційну пам'ять допускає адаптацію інформації відповідно до потреб студента, рівня його підготовки, інтелектуальних можливостей.

Таким чином, електронний навчальний посібник є допоміжним інструментом, що доповнює та розширює можливості викладача. Використання його в організації навчального процесу відкриває нові можливості, сприяє розвитку навичок самостійної роботи, творчих здібностей студентів. Для заочного і дистанційного навчання значущість ЕП особливо важлива.

Список використаних джерел:

1. Клименков А. Технології: Пять рифов обучающих программ / А. Клименков // Компьютерра. – 2007. – № 15. – С. 22-23.
2. Карпенко О. О. Трансформація навчальної книги в умовах інформатизації вищої освіти: автореф. дис.... канд. пед. Наук / О. О. Карпенко; Харків. держ. акад. культури. – Х., 2005. – С. 20.
3. Мадзігон В. М. Теоретичні засади створення електронних підручників / В. М. Мадзігон // Проблеми сучасного підручника: Зб. наук. пр. Ін-ту педагогіки АПН України. – К.: Пед. думка, 2006. – Вип. 6. – С. 34-38.

Ямницька Т.О.*викладач,**Вижницький коледж прикладного мистецтва
імені В.Ю. Шкрібляка***ЗАСТОСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ
ТЕХНОЛОГІЙ У ВИКЛАДАННІ ІСТОРІЇ МИСТЕЦТВА**

Інформаційно-комунікаційні технології, як поєднання інформаційних технологій з комунікаційними для вирішення різноманітних завдань сучасного інформаційного суспільства, забезпечують різні види комунікації (однобічна, міжособистісна), доступ до інтегрованих баз знань, довідників, музейних колекцій, навчального відео, існуючих у мережі, інтерактивний режим доступу до навчального матеріалу, можливість дистанційного навчання, створюють процес діалогізації, що здійснюється в особливо звичному для студентів середовищі.

Одним із завдань творчого вчителя чи викладача є застосовувати та навчати студентів з максимальною користю використовувати сучасні інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) у процесі навчання.

У зазначеній галузі накопичено значний науковий потенціал, відображений у роботах В. Ю. Бикова, А. М. Гуржія, В. В. Дивака, Г. В. Єльнікової, М. І. Жалдака, Л. А. Карташової, Т. І. Коваль, В. В. Лапінського, О. В. Співаковського, О. М. Спіріна та ін.

Основна педагогічна ідея досвіду застосування інформаційно-комунікаційних технологій у викладанні історії мистецтва полягає в розумінні необхідності створення єдиного освітнього простору, що формує умови для вільного руху інформації, швидкого доступу до неї всіх учасників навчального процесу.

Найбільш ефективними, на нашу думку, є використання наступних інформаційних технологій.

1. Найпростіший метод використання ІКТ – демонстраційно-ілюстративний. Пояснення викладача ілюструється відповідними репродукціями чи фотографіями творів мистецтва і, таким чином, досягається візуалізація навчального матеріалу. Якщо демонструвати ілюстрацію за допомогою комп'ютера, мультимедійного проектора, то отримуємо кращу якість зображення, картинка підсвічується монітором, і ми отримуємо «більш живе» зображення. Величезну колекцію мультимедійних зображень містить Google